

[Mølgård]

gangspunktet for en videre myndighedsbeføjelse på globalt plan, og ingen bør betvivle, at der er muligheder i så henseende, men at mulighederne kan ligge nogle skridt forude, er det da lige så vigtigt at erkende. Man bør dog ikke opgive skridtene hen i retning af en styrkelse, hen i den retning af, hvad der er nødvendigt.

Vi tager også til efterretning, at ministeren lover en EF-politisk redegørelse på et senere tidspunkt, og at der derfor ikke er meget EF-politik blandet ind i den redegørelse, som ministeren har givet her i dag. Men vi må dog bemærke, at når FN-politikken er sat i fokus og EF-politikken er holdt udenfor, bliver det meget vanskeligt at give nogen konstant redegørelse for, hvad Danmark gør i EF.

Realiteten er jo, at dansk FN-politik efterhånden er blevet en EF-politik. Realiteten er jo benhårdt, at dansk udenrigspolitik på udtalelsesplanet fortsat er et nordisk og et dansk anliggende, men på forpligtelsesplanet er det totalt EF-orienteret. Konsultationerne i FN mellem de nordiske delegationer, missioner og ambassadører finder fortsat sted, men de forpligtende afgørelser træffes i den anden sammenhæng, i EF-ambassadørernes kreds. Mødefrekvensen er den seksdobbelte blandt EF-ambassadørerne i forhold til de nordiske ambassadører indbyrdes.

Vores selvstændighed i forhold til EF-kredsen er i realiteten diminueret til at være en indrømmelse af udtaleret ud fra en psykologisk grundbetragtning om, at der sker jo ikke så meget ved at lade barnet. Så lad dog barnet, så længe det drejer sig om udtalelser og ikke om bestemmelser.

Udenrigsministeren har da fået en handlefrihed til at virke for informationsudveksling. Jeg vil gerne stort set tilslutte mig, at en sådan er en forpligtelse for os i en verden som den, vi har i dag, men samtidig også anføre, at jeg ikke finder det nær så væsentligt med mange ord, men mere med handling, og da befinder vi os i en EF-underdanig position.

Kolonivældet er næsten afviklet. Men hvad har erstattet det? Lomékonvention m. v., multifiberarrangementer, begrænsninger i samhandelen, begrænsninger i mulighederne for industrielt at udvikle sig for u-landene. Det er kontant EF-politik, og det er desværre i dagens Danmark også dansk politik.

Hvornår har man set en dansk udenrigsminister med mod til at understrege de dårli-

ge virkninger ved fiberarrangementerne, ved GATT-arrangementerne om disse sager, ved EF-arrangementerne i forhold til udviklingslandene som Lomékonventionen? I hvert fald ikke den nuværende udenrigsminister. Og dog er det fundamentalt i hele drøftelsen om den udenrigspolitiske situation og vore handlemuligheder.

Realiteten er nok, at vi ikke har vejet til i den tunge ende i EF-beslutningsprocessen for protektionisme. Vi har ikke været placeret i den ende af skalaen, vil udenrigsministeren nok bemærke. Tværtimod har vi nok formentlig vejet til, for at vi skulle have ret liberale indstillinger over for udviklingslandene, for de skulle da have lov til at udvikle sig. Jeg vil tro, at det har været udenrigsministerens standpunkt, men det har bare ikke vejet, og denne mangel på vægt overhovedet i beslutningsprocessen, der dog går hen og binder os, når beslutningerne endelig er taget i planet, fordi EF-politikken så bliver dansk politik, er meget uheldig. Det er nogle ulykkelige mekanismer, der skaber bindinger for os, og som begrænser vore muligheder for at skabe et tillidsforhold til udviklingslandene.

Vore handlemuligheder er ikke så store, vore talemuligheder er så meget desto større. Den nordiske ånd er borte, når det gælder ansvar, men ikke i udtalelser.

Udenrigsministeren har unægtelig fægtet med åben pande og ud i luften. Det gør ikke så stort og dog vel nok noget, når det er fejlslag i luften. Og det var det vel nok med Cubaudtalelsen om Angolas vilkår. Jeg kan ikke udvikle den store storm og ikke medvirke til den overhovedet, fordi der efter min opfattelse var tale om nogle slag i luften, men helt ved siden af var det også.

Den udenrigspolitiske redegørelse, som vi i øvrigt har fået vedrørende den ændrede situation i FN i forhold til starten og vurderingerne af Mellemøstsituationen giver mig anledning til at tilslutte mig i det store og hele den politiske vurdering og den politiske linje, man anlægger, så længe det er en dansk linje, man anlægger, men jeg må tage afstand fra den del af udenrigsministerens politik, som er en EF-dikteret politik, og min kritik må her gå på vores EF-bindinger og ikke på udenrigsministerens handlemåder, fordi jeg finder, at udenrigsministerens handlemåder bestemt ikke er sådan, at de skaber